

Af *Mølgaard* (DR) til handelsministeren (4. september 1974):

„Vil ministeren oplyse, hvilke af de af en række EF-lande ydede støtteordninger ud over regionalstøtte der må anses for at stride mod EFs forbud mod konkurrenceforvridende foranstaltninger, og samtidig oplyse, hvilke initiativer regeringen agter at tage i EF-regie for at standse disse konkurrenceforvridende ordninger i andre EF-lande?“ (Spm. nr. 404).

Begrundelse.

Med føje beklager den danske tekstilbranche sig gennem en henvendelse fra Textilfabrikantforeningen over de urimelige konkurrenceforhold, man påføres af andre EF-landes subsidieringer.

Beklædningsindustriens Sammenslutning, Dansk Beklædningsarbejderforbund, Dansk Skotøjsarbejderforbund, Dansk Textilarbejderforbund, Foreningen af danske Læderfabrikanter, Jydsk Fabrikantforening for Tricotage, Textil og Beklædning, Moderingen, Sadelmager- og Tapetsererforbundet i Danmark, Skofabrikantforeningen i Danmark og Textilfabrikantforeningen har således i en fælles henvendelse til handelsministeren den 23. f. m. påvist en række diskriminerende nationale subsidieordninger. De løfter, der fra ledende danske politikeres side udstedtes over for textilarbejdere forud for EF-folkeafstemningen den 2. oktober 1972, gør da også arknen og følelsen af at være blevet vildført ekstra stor nu, hvor branchens arbejdsløshedstal har nået rekordhøjder.

Fremfor at gribe til nationale subsidieordninger, der uundgåeligt vil smitte af på andre brancheområder og dermed belaste statsfinanserne klækkeligt og øge det alt for høje skattetryk, forekommer det rimeligt at søge de andre EF-landes konkurrenceforvridende subsidier standset, i det omfang EF-apparatet overhovedet kan bruges til dette — og handelsministerens vurdering af mulighederne herfor forekommer derfor ønskelig.

Handelsminister *Nyboe Andersens* svar (10. september 1974):

Ifølge Rom-traktatens art. 93, stk. 2, er det Kommissionen, der efter at have hørt medlemslandene har kompetencen til at

afgøre, om en støtte findes at være i overensstemmelse med traktatens art. 92 (om statsstøtte), ligesom det er Kommissionen, der om fornødent pålægger et medlemsland at ophæve eller ændre en støtteordning, der i strid med art. 92 fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene. Hvis et pålæg ikke — som det normalt er tilfældet — bliver fulgt, kan sagen indbringes for Den Europæiske Domstol enten af Kommissionen eller af en anden interesseret medlemsstat. Erfaringen har vist, at dette „EF-apparat“ ikke blot kan bruges, men også bliver brugt.

Det er mit indtryk, at Kommissionen følger udviklingen i tekstilsektoren særdeles nøje. Som nævnt i udenrigsministerens svar på spørgsmål nr. 341 fra hr. Iversen (CD) har dette bl. a. manifesteret sig i en netop påbegyndt årlig statistik over støtte til tekstilsektoren. Det forventes således, at Kommissionen i løbet af efteråret 1974 vil fremkomme med resultatet af den statistiske undersøgelse suppleret med en redegørelse for de eksisterende støtteordninger i EF.

Som det fremgår af ovenstående, tilkommer det Kommissionen og ikke de enkelte medlemslande at tage initiativer til imødegåelse af eventuelle konkurrenceforvridninger som følge af nationale subsidier; men de nationale regeringer i medlemslandene rådspørges i hver enkelt sag. Fra dansk side har man i sådanne sager stedse lagt vægt på at støtte Kommissionens bestræbelser på at undgå støtteordninger, der på nogen måde kan påvirke konkurrenceforholdene til skade for dansk erhvervsliv.

Af *Juul-Madsen* (KF) til ministeren f. off. arbejder (6. september 1974):

„Vil ministeren tage initiativ til at ændre reglerne for hyrevognskørsel nu, da bl. a. et eksempel fra Esbjerg viser, at selvstændige lillebilvognmænd kan komme i „klemme“ mellem hyrevognsloven fra 1. juli og Taxa-bestillingskontorenes imødekommenhed?“ (Spm. nr. 405).

Begrundelse.

Efter at de nye regler om fælles bestillingskontorer for hyrevognsmænd i byer med over 20.000 indbyggere er trådt i kraft, har vestre landsret afsagt bødedom i en sag, hvor det fælles bestillingskontor ikke ønsker